

PALÁST

„A szentségi áldozás kegyelme és gyümölcse: Krisztus testével táplálkozunk, hogy mi, akik eszünk belőle, az ő élő testévé legyünk a mai világban.” (Ferenc pápa)

A szegények asztala

Megválasztása után Ferenc pápa újságírók előtt úgy nyilatkozott, hogy egy szegényekért élő, szegény egyházat szeretne. Pápaságának első hivatalos dokumentumában, *Az evangélium öröme* kezdetű apostoli buzdításában korunk válságtüneteit elemezve vissza is tér e témára. Azt írja, hogy a mai világ egyik legnagyobb veszedelme az egyénközpontú szomorúság, mely a kényelmes és kapzsi szívből, a felszínes élvezetek beteges kereséséből és az elszigetelt lelkiismeretből fakad. Az ember bezárkózik saját érdekeibe, így szívében nem marad hely mások, főként a szegények számára, nem hallja már Isten hangját, nem örül az Ő szeretetének (EG 2).

Ferenc pápa ezzel ugyan önmagában semmi újat nem mondott, de jelezte, hogy hangsúlyeltolódást és hangnemváltást szeretne az egyház életében. Az alaphangot az utolsó egyetemes zsinat éppen általa szentté avatott két pápája, XXIII. János és VI. Pál adta meg. Míg a „világ plébánosának” nevezett János pápa csak elkezdte belopni a katolikus köztudatba a „szegények egyháza” kifejezést, addig VI. Pál már radikálisabb lépéseket tett. 1968-ban, Kolumbiában, mintegy kétszázézer földműves és nincstelen előtt példálul így fogalmazott: *„Krisztus jelenlétének jelei, képmásai, misztériumai vagytok. Az Úr szentségei vagytok, azaz szent képmásai a világban, az Úr tükröződései, hiszen megjelenítitek, s nem rejtitek el emberi és isteni arcát. [...] Az Egyház egész hagyománya elismeri, hogy a szegények Krisztus szentségei; kétségkívül nem azonosíthatók egyszerűen az Eucharisztia valóságával, de tökéletesen analóg és titokza-*

tos módon megfelelnek neki. [...] Szeretett gyermekeim, ti Krisztus vagytok számunkra. [...] Meg akarjuk találni bennetek a feltámadt és szenvedő Krisztust. Nem azért jöttünk, hogy alázatos tetszésnyilvánításaitokat halljuk, amelyek kellemesek és megindítóak, hanem azért, hogy tiszteletünket fejezzük ki személyetekben az Úr iránt, hogy tehát meghajoljunk előttetek, és elmondjuk nektek, hogy rajtatok keresztül fejezzük ki az Úr iránti szeretetünket. Most némán figyeltek, de mi halljuk a kiáltást, amely szenvedésekből és a világ nagy részének szenvedéséből előtör.”

Ha netán megütköznenék ezeken a szavakon vagy megbotránkoznának Ferenc pápa szegények iránt tanúsított gesztusain, olvassuk még figyelmesebben az evangéliumokat, és nemcsak arra fogunk rácsodálkozni, hogy Jézus hány és hány alkalommal étkezett együtt másokkal, hanem arra is, hogy asztaltársasága elsősorban szegényekből, megvetettekéből és idegenekből állt (vö. Mk 2,16; Lk 15,2). Míg a farizeusok valósággyakorlata úgy tartotta, hogy egy igaz és istenfelő ember, pláne egy rabbi csak igazakkal ülhet egy asztalhoz, addig Jézus bátran vállalt közösséget nőkkel, földönfutókkal és együgyűekkel. Az ő asztalánál mindenkinek volt helye. Ez annak az egyetemességnek és megbocsátásnak a kifejeződése, miszerint ő az utolsóknak is felkínálja a megváltás ajándékát. Sőt, földi élete egy barátaival elfogyasztott titokzatos vacsora után ér véget, mielőtt a város falain kívül, gonosztevők között, idegenként hal meg. *(Folytatás a negyedik oldalon)*

„Sok olyan probléma van, amely ködbe burkolja korunk horizontját. Elég arra gondolnunk, milyen égetően sürgető a békéért való fáradozás, a népek közötti megbízható kapcsolatok alapfeltételeinek, az igazságosságnak és a szolidaritásnak a biztosítása, az emberi élet védelme fogantatásától egészen a természetes haláláig. És mit mondjunk a „globalizált” világ ezernyi ellentmondásáról, amelyben a gyengébbek, kicsinyek, szegények sorsa szinte teljesen kilátástalan? És mégis, ebben a világban kell fölragyognia a keresztény reménynek! Ezért is akart velünk maradni az Úr az Eucharisztiaiban, beleírva ebbe az áldozati és lakomai jelenléte a szeretetétől megújult emberiség ígéretét. Nagyon jelentős, hogy azon a helyen, ahol a színopikusok az Eucharisztia alapítását elmondják, az alapítás mély tartalmát föltárva Szent János Evangéliuma a lábmosásról beszél, mely Jézus tanítása közösségről és szolgálatról (vö. Jn 13,1-20). Pál apostol az olyan keresztény közösséget, amelyben pártoskodás és a szegények iránti érzéketlenség fordul elő, méltatlannak ítéli az Úr Vacsorájából való részesedésre” (vö. 1Kor 11,17-22.27-34)

(II. János Pál: Ecclesia de Eucharistia 20.)

Találkoztunk a Szentatyával!

Mi is útra keltünk a zuhogó esőben a csíksomlyói hegyenyeregbe. A kegytemplomhoz vezető úton szé-kely és magyar zászlókkal feldíszített házak és eső-köpenybe bújt zarándokok ezrei fogadtak bennün-ket. Már a hajnali órákban hangosan zengtek a di-csőtő énekek. Az eső pedig egyre csak esett. Elkese-rítően! A Szentatya megérkezése pillanatában hirte-len elállt az eső és kisütött a Nap. A történelmi pá-palátogatósról készült képgalériánkat itt találják.

Egyházmegyei örökimádás a 2019-es évben is!

hétfőnként 18:30.: Csanád vezér tér
péntekenként 17:30.: Belváros

A SZENTMISE (XII. RÉSZ)- AZ ÚRFELMUTATÁS

Ez az írás azt a célt szolgálja, hogy segítsünk mindenkit a szentmisén és egyéb liturgikus alkalmakon való elmélyült, tudatos és tevékeny részvételre. Sokan Istent kereső lélekkel jönnek a templomba, és már kész liturgiát tapasztalnak. Talán sokan nem tudják, mit miért teszünk, pedig mindennek tartalma van. Vannak gesztusaink, amelyek automatikusak, vagy amelyeket utánozunk anélkül, hogy a mélyebb jelentését ismernénk. Ezek megismeréséhez szeretnénk segítséget nyújtani.

Az eukarisztikus imában előszőr a miséző pap a Szentlelket hívja, ebben azt kéri az Egyház, hogy a Szentlélek lényegítse át Krisztus testévé és vérévé az oltáron elhelyezett kenyeret és bort.

Ezután következik az alapítás elbeszélése: elhangzanak az utolsó vacsora eseményei, vagyis mindaz, amit Urunk Jézus Krisztus tett és mondott. A pap keresztet rajzol az oltár fölé. Ennek az imádságnak az elhangzása alatt a kenyér és a bor átlényegül, Krisztus teste és vére lesz, vagyis Jézus a szent-ségi színek alatt megjelenik köztünk. A pap az ima közben felemeli a paténán az ostyát (Krisztus testét) és a kehelyben a bort (Jézus vérét). A ministránsok ekkor hármat-hármat cseppetnek. Ez az Úrfelmutatás.

Ezt követően a pap mondatára – „Íme hitünk szent titka” -, válaszként megvalljuk „Halálotat hir-

detjük Urunk, és hittel valljuk fel-tamadásodat, amíg el nem jössz.”

A „Szent vagy...” elhangzása után letérdelünk, vagy felállunk, majd az előbbi dialógus elhangzása után ismét elfoglaljuk ülőhelyün-ket. Ülve maradunk az eukarisztikus ima következő ré-szén, amikor a miséző pappal együtt megemlékezünk Urunk megváltói tettéről, melyeket az eukarisztia összefoglalva tartal-maz: szenvedés, halál, mennybe-menetel. Ehhez kapcsoljuk a meg-váltói áldozat felajánlását az Atyá-nak, és itt az Egyház felszólítja a híveket is, hogy ők is ajánlják fel önmagukat napról-napra áldozat-ul. Ezután következnek a közben-járó imádságok az Egyházért, pá-páért, püspökökért, élőkért és holtakért, önmagunkért, az egész teremtett világért. Az eukarisztikus ima záró dicsőítésé-re: „Óáltala, ővele és őbenne a tiéd, mindenható Atyaisten, a Szentlélekkel egységben minden tisztelet és dicsőség mindörökkön örökké” együtt mondjuk vagy énekeljük az „Ámen”-t.

Ezután felállunk, mert következik a Miatyánk.

Összeállította:

Szűcs Tamás

SZÁMOMRA AZ EUCHARISZTIA ...

Nekem azt jelenti, hogy igent mondok minden egyes alkalommal arra, hogy Jézust választom. Elfogadom, hogy az életem része lehessen. Beengedem Jézust a szívembe, hogy éltető ereje legyen életem minden percének. Ez által élhet ő bennem és én Ő benne. Megtaláltam azt a forrást, amely soha el nem apad. Erősít, ha fáradok, körül ölel, ha vigaszra várok. Minden veled való találkozás egy olyan titok, amely összeköt azzal, aki feláldozta érted az életét.

Totobé Ferencné

Csiksomlyói zarándoklat a pápai szentmisére

Zarándoklatra indultunk. Vagyis nem turistaúton vettünk részt, hanem elsősorban lelkiileg akartunk töltődni.

Tettük mindezt Közép-Európa legnagyobb Mária-kegyhelyén, Csiksomlyón. A zarándok Jézus nyomdokain, a zarándok egyház tagjait kapcsolódtunk be ebbe az utazásba. Ferenc pápának az Irgalmasság szentévére írott gondolatai segítettek minket a hangolódásban: „*A zarándoklat különleges jel a Szentévben, mert azt az utat jelképezi, amelyet minden ember végigjár az élete során. Az élet zarándoklat, az ember pedig viator, vagyis zarándok, aki a kívánt cél elérése érdekében egyfajta utat tesz meg.*”

2019. május 30-án, reggel 7 órakor a Szent István Király templomban szentmisével kezdtük utunkat. 44 fővel, gyermekekkel, fiatalokkal, fiatal és idősebb felnőttekkel eredtünk útnak. A buszon folytatódott a ráhangolódásunk közös rózsafüzér imával, énekekkel. A hosszú út után este 6 óra körül megérkeztünk Szovátára, a Boldogasszony Iskolánövérék mesés szép Marianum házába, amit büszkén neveznek maguk között tündérvkertnek. Boldogan fogyasztottuk el érkezésünkkor a gyógynövényekből főzött „burján” teát és esti sétára indultunk a közeli Medve-tóhoz. Szállításunk egyszerű körülmények között volt, matracokon, nagy termekben aludtunk. Lefekvés előtt imádságra gyűltünk össze. Máriához fordultunk, az Egyház és hitünk anyjához:

„*Ó, Anyánk, segítsd hitünket! Nyisd meg hallásunkat a szóra, hogy felismerjük Isten hangját és az ő hívását.*

Ébreszd föl bennünk a vágyat, hogy elhagyva földünket és befogadva ő ígéreteit, kövessük az ő lépteit.” (Ferenc pápa: Lumen $\text{\textcircled{1}}$ dei $\text{\textcircled{0}}$ 4., részlet)

Másnap reggel ismét szentmisével kezdődött napunk, melyet Zoltán atyánk celebrált a helyi római katolikus templomban. A nap további részét Parajdon, a sóbányában, és Korondon, a világhírű fazekas faluban töltöttük.

Este, a közös imák után, korán tértünk nyugovóra, mert másnap kezdődött az igazi zarándoklatunk.

Éjfélkor keltünk. Ezt követően buszunkkal Madéfalvára érkeztünk. Innen hajnali 3 óra körül a helyi, népviseletbe öltözött kereszthalához csatlakozva, imádkozva, énekelve, gyalogmenetben folytattuk

Az aranyrózsa

Ferenc pápa csiksomlyói látogatásáig magam sem tudtam az aranyrózsa hagyományának létezéséről. Ám mivel a májusi litániában is szerepel, ahol Máriát mint titkos értelmű rózsát szólítottuk meg, kicsit utánanéztem a dolognak.

A rózsza szinte minden vallásban és kultúrában jelentős szimbólum, mert a virágok virágának, királynőjének tartják. A Bibliában csupán az Ószövetségben szerepel néhány helyen, mint a bölcsesség képe és az örvendezés ünnepe. Így válik a Szűzanya jelképévé. Már az ókorban sokféle módon hasznosították: a szirmaiból készült rózsaoilaj és rózsavíz a legfontosabb, s egyben legdrágább termék volt, egyszerre gyógy- és illatszert: például torok- és fejfájásra, valamint lázcsillapításra használták.

Az egyház kezdetben nem használta, mint jelképet, mert túlságosan kötődött a pogány rítusokhoz. Először a vértanúaktokban jelenik meg pozitív jelentéssel, mint a vértanúság jelképe és virága, majd Szent Domonkosnak köszönhetően terjed el, aki a hagyomány szerint, illatos rózsaszirmokból összefont füzért Miasszonyunk rózsakoszorújának mondta.

Az aranyrózsa nem más, mint egy jeles pápai kitüntetés: egy aranyból készült, illatszerekkel megtöltött rózsza. A pápa eredetileg nagyobb negyedik vasárnapján, Laetare vasárnap áldotta meg. Hagyomány lett, hogy az aranyrózsa megáldásának szertartásán a pápa a rózsza színével egyező – rózsaszínű – miseruhát viselt. A liturgikus rózsaszín elterjedt az egész világegyházban e vasárnaphoz kapcsolódva, és mivel advent harmadik vasárnapja, Gaudete vasárnap kezdőéneke is az örömmel kapcsolatos, azon a napon is szokás lett a

utunkat. Időközben eleredt az eső. Egyre inkább záporozott ránk az égi áldás, de kedvünket nem szegte. Mire a csiksomlyói kegytemplomot elérünk csurom vizesek lettünk. Elázva, fáradtan léptünk be Isten házába. Itt óriás kivetítőn követhetjük a nyeregben zajló ráhangoló eseményeket. Kicsit megpihentünk, szárítottunk. Mindannyiunkban felmerült a kérdés, hogyan tovább?

Idáig elértünk, de egészségünket kockáztatva felmenjünk-e a szentmise helyszínére, a hegytetőre? Ekkor odajött hozzánk Zoltán atya és közölte velünk: mindenkinek saját belátására bízva, folytatja-e az utat. Maradhat itt a templom biztonságában és kivetítőn követheti a szentmisét, vagy elindul, és vállalja az út és az időjárás viszontagságait.

Rövid bizonytalankodás után 2-3 fő kivételével elindult csapatunk. Kicsit hasonlóak voltunk az apostolokhoz, akik félték, bezárkóztak, nem mertek kilépni rejtekhelyükről.

Paffy atyánk azonban várt minket a templom előtt, a szakadó esőben. Útnak eredtünk, lassan, sárban tocsogva, imádkozva, énekelve kértük az Urat, és Miasszonyunkat, engedjen minket Szentatyánk elé. Több ezer láb taposta az esőtől áztatott, pocsolyás ösvényt, több ezer szív imádkozott együtt. Léírhatatlan érzés volt.

Vége felértünk a mise helyszínére. A táj esőfelhőbe burkolózott. Vigasztalan idő volt. Házigazdánk, a szovátai gyermekkórus angyali hangjai mellett töltöttünk Czako Gabriella és Vera nővér vezényletével. Ekkor, csodák csodájára szünni kezdett a zápor, majd teljesen elállt az eső. Lecsukódtak az esernyők. E pillanatban megjelent az úton a pápamobil. Tapssal, integetéssel, felhőtlen örömmel köszöntöttük szentatyánkat. Arcunkat, testünket, szívünket a melegség járta át. Majd kezdetét vette a szertartás.

A Szentatya beszédében a zarándoklás átalakító, egymás testvéreivé varázsoló titkáról elmélkedett. „Aki kockáztat, annak az Úr nem okoz csalódást! Járjunk az úton, járjunk együtt az úton, és engedjük, hogy az Evangélium legyen az a kovász, amely képes áthatni mindent és képes megajándékozni népeinket az üdvösség örömeivel.”

A mise végén szikrázó napsütésben, lélekben gazdagodva, boldogan, együtt, egymás testvéreiként hagytuk el a csiksomlyói domboldalt.

Szalaiiné Bálint Rózsa

rózsaszínű miseruha viselete.

Az aranyrózsát a pápa eredetileg az Egyházat szolgálva nagy érdemeket szerzett személyeknek adományozta. A szokást a XI. században említik először: ekkor a pápa kiváló hivatalnokának adományozta a rózsát. Később királyok kapták a kitüntetést, majd testületek is, illetve már a 13–14. században templomoknak is adományozzák. A 20. század második felétől pedig a Mennyei Királynőjét, Szűz Máriát tiszteli meg vele az aktuális pápa a legfontosabb Mária-kegyhelyeken.

1963-ban VI. Pál pápa a betlehemi Születés templomának, 1965-ben a fatimai, 1966-ban pedig a guadalupi kegyhelynek adományozott aranyrózsa kitüntetést. II. János Pál többek között a częstochowai, a loretoi és a lourdes-i Mária-kegyhelyet tüntette ki vele. XVI. Benedek pápa a legtöbb Mária-kegyhelyet megtisztelte a kitüntetéssel, amikor felkereste őket (pl. Marizell és Altötting). Ferenc pápa a fatimai, a torinói és a guadalupi Mária-kegyhelyeknek is adományozott aranyrózsát.

A Ferenc pápa által a csiksomlyói Szűzanyának adományozott rózsza első a Kárpát-medencében. Ezüstből készült, szára és a címer 24 karátos arany bevonatú. Az alapja rózsaszín márvány, amelyen egy ezüstözött váza áll a pápai címerrel, benne két szál élethű rózsza, leveleik ezüstből készültek. A rózsza 84 cm magas, súlya 1200 gramm. A Szentatya a csiksomlyói szentmise végén maga vitte a szoborhoz, és azt nagy tisztelettel, fejet hajtva helyezte el a Szűzanya lábánál, majd megérintette a szobor köntösének szegélyét.

Zoltán atya

(Folytatás az első oldalról) A názáreti rabbi története azonban megdöbbentő fordulatot vesz: a föltámadt Jézus az emmauszi úton maga válik tudatlan idegenné, s a két névtelen tanítvány nyomában az ősegyháznak kíméletlenül be kell látnia, hogy idegen és szegény nélkül nincs Eucharisztia. Ezért már a IV. században figyelemfelkeltő kap az elkényelmesedett keresztény közösség Aranyszájú Szent Jánostól: „*Meg akarod tisztelni Krisztus testét? Ne menj el mellette, ha ruhátlanul látod. Ne itt a templomban tiszteld meg őt selymekkel, hogy azután kívül, ahol ruhátlanul fázik, elmenj mellette. Aki ezt mondta: 'Ez az én testem', ugyanaz, aki azt is mondta 'éheztem és nem adtak ennem', és 'Amit egynek a legkisebb testvéreim közül tettetek, nekem tettetek' (...). Mire jó, hogy az eucharisztikus asztalon arany kelyheket halmozunk, s közben ő éhenhal? Kezdd el megetetni őt, az éhezőt, s ha marad valamid, ékesítheted az oltárokat is*” (Homiliák a Máté evangéliumról, 50, 3-4).

Május 16-án, egy francia kisvárosban temették el a 90 éves korában elhunyt, Ferenc pápa által is nagyrabecsült Jean Vanier, a szegények egyházának egyik meghatározó alakját, aki életét a fogyatékkal élőkkel és a pszichés betegekkel vállalt közösségnek szentelte. Habár sem pap, sem szerzetes nem volt, személye és életműve prófétai jelként fénylik a világegyház és a kiselejtezés kultúrájában tengődő társadalmink borongós egén. Az általa alapított, s a világ számos pontján működő Bárka, valamint Hit és fény közösségek felcsillantanak valamit Ferenc pápa víziójából, aki a gazdasági és strukturális szemszögből szemlélt szegénység mellé latin-amerikai elődeihez szorosán kapcsolódva újra meggyökerezett a szegények teológiáját. Még bíborosként, 2010-ben a következő súlyos kijelentést tette: „*Meg kell találni a helyes utat a szegényekkel való törődésre, amely az evangélium abszolút és megkerülhetetlen követelménye*”. Jean Vanier és műve ékes példája e köve-

telmény megvalósulásának.

Mert evangéliumi értelemben szegények mindazok, akik nem önelégültek, nincsenek „elszállva” saját vallásosságuktól, akik szüntelen keresik az Urat, vágyódnak utána, s akik beismerik méltatlanságukat, s tudják, hogy egyedül Isten irgalmában bízhatnak. Jézus asztala körül mindig van hely ezeknek az embereknek. Számos tapasztalatot van arról, hogy egy down-kóros vagy más fogyatékkal élő személy milyen mélyen megsejti és átérzi ezt. Jean temetésén is erre láthattunk példát: a tolokocsiban ülő, az artikulálatlan hangon bekiabáló vagy éppen az evangéliumot Braille-írás segítségével felolvasó vak diakónus akaratlanul is a (lélekben) szegények boldogságát tárta a résztvevők illetve a nézők elé.

Talán éppen az hiányzik leginkább a ma egyházából, amit Jean Vanier egy alkalommal így fogalmazott meg: „*Mindannyian csak egy közösség tagjaiként növekedhetünk Krisztus szeretetében. Nem olyan közösségre van szükségünk, amelyik azt gondolja magáról, hogy 'mi vagyunk a legjobbak', hanem egy mások felé állandóan nyitott közösségre, amely különösen a szegények, a gyengék, a sebezhető emberek iránt nyitott. Nem jó, ha az Egyház túlságosan arra törekszik, hogy a hitet megtartsa az emberekben. Az Egyháznak nem kell aggódnia a hit megmentéséért. Ez a Szentlélek feladata. Az Egyház számára a legfontosabb, hogy ne a szegényekért és a sérült emberekért alapítson közösségeket, hanem velük együtt. Jézus küldetésének az volt a lényege, hogy a szegényeknek hirdette a Jó Hírt. Ez nem csupán szép szavakat, hanem együttlételet jelent. Az evangélium hirdetésének lényege a jelenlét és az elköteleződés.*”

A Szentlélek kivételes ajándékának tartom, hogy olyan pápánk van, aki mindezt nemcsak érti, hanem éli is.

Zoltán atya

Keresse honlapunkat: www.makobelvaros.hu

Egy osztálykirándulás feledhetetlen pillanatai

A „*Határtalanul*” pályázat címe nem cseng idegenül tanári körökben. Ennek keretében legtöbbször partiumi, illetve erdélyi helyszínekre látogatunk a délmagyarországi tájakról. Az idei évben első alkalommal vettem részt kísérőtanárként a 7-esek évfolyam-kirándulásán, amelynek során Nagyszalonta, Nagyvárada és Kolozsvár után Dévára látogattunk. Ez utóbbi helyszínről a következő lapszámba írok (lapzártakor még a kirándulás utolsó napja előtt állunk).

A gyerekek minden jóra fogékonyak, így amit mi, tanárok szívügyünknek tekintünk, arra ők is vevők. Természetesen belelkesíthetőek azzal, hogy a különféle irodalmi-történelmi helyszíneken aktívan közreműködjenek, ami máris interaktívvá teszi jelenlétüket. Mi is ezt tettük, bevontuk a diákságot a „feladatokba”: Nagyszalontán Arany János szülőháza verandáján a költő verseit olvasták fel, majd Nagyváradon a Holnap irodalmi antológia alapító tagjai szoborcsoportja előtt a két „nyugatos” poéta: Ady Endre és Juhász Gyula költeményeit adták elő – helyet foglalva a szoborkompozícióban. Ugyanígy Kolozsvárott Mátyás király szobra előtt felelevenítették azokat a meséket, amelyeket az igazságos királyról még alsó tagozatos korukban tanultak. Minden lehetséges helyen koszo-

rút helyeztünk el – így megtanulhattak a gyerekek felnézni múltunk nagyjaira, méltón emlékezni a hősökre. Köszönettel említem Győrfi József, Győrfi Józsefné Mónika és Vigh Istvánné Etelka kollégáim neveit, akikkel együtt vettünk részt a programban.

A fent írt programpontokat bármely általános- vagy középiskola teljesítheti, azonban – talán egyedülálló módon – mi azt is igyekeztünk megmutatni a gyerekeknek, ami nem csak erdélyi és magyar, hanem azt is, ami helyi érték. Így például bevezettük őket a kolozsvári bazilikába, ahol beszéltem nekik az ikonokról, a freskókról, az ikonok tiszteletéről és valamilyen képet kaphattak az ortodox vallás sajátosságairól. Amikor pedig visszatértünk szállásunkra, a közeli háromkupolás templomba hirdetem fakultatív túrát, ahová a 11-en elkísértünk. Egyedülálló élményben volt részünk: olajkenetben részesítették minket, személyesen áldást kaptunk Alexij atyától, aki röviden mesélt is a templomról, saját szolgálatáról, majd felmehettünk a felső szintre, ahol más szögből csodálhattuk meg a pazar festményeket. A végén a kórus hangjaira jöttünk ki a templomból.

Hiszek abban, hogy személyes példánkkal nevelünk és azok az élmények maradnak meg legerősebben, amiket személyesen átélünk.

Mészáros Ildikó

ÉRTELMESES ÉLET? – Otthon

A mesék hősei rátalálva szerelmükre, a királylányra, boldogan élnek, mg meg nem hálnak. Mi is ezt szeretnénk, mint a tündérmesék hősei! Gyermeki módon keressük a boldog élet titkát!

Ma 3 mércét állítunk fel: pénz, család, egészség. Ha ezeket elérném, minden rendben lenne! Ez a tündérmese... Hol van ilyen!? Találkoztam egy-egy olyan személlyel, akinek megadatott mindez, de mégsem volt boldog...

Jézus a nagycsütörtöki búcsúbeszédében azt kéri az Atyától, hogy övéit, minket őrizzen meg ebben a világban. Nem azt, hogy vegyen ki minket a világból, hogy vegye el a nehézségeket, tragédiákat, betegségeket, hanem, hogy ezek közepette is ki tudjunk tartani a Szeretetben, emberek legyünk! Ezen a szemüvegen át pedig az élet célja már túl van a tündérmesék hármasságán: szentül élni a nehézségek ellenére, hogy az Isten dicsősége ragyogja be a világot! Isten képét kell tükröznünk, jelenvalóvá téve, hogy mi a szeretet, kiscsoda Isten!

Mi értelme az életnek? Mindenki elgondolkodik ezen. Évekkel később, mikor vissza tekintenek, nem értik, hol csúszott el az életük? Mi értelme volt egyik-másik dolognak és

miért olyan üres és értéktelen minden?

Egy baseball játékost, aki bekerült a leg-híresebbek közé, megkérdeztek, hogy mit lett volna jó megtudnia, amikor először kezdett el baseballozni. Azt válaszolta: "Bárcsak elmondta volna valaki, hogy amikor eljutsz a csúcsra, nincs ott semmi."

Rengeteg célról akkor derül ki, hogy üres, amikor már éveket áldoztunk a hajszolásukra. Aztán minden cél után rájövünk, hogy az úr marad.

Hol találjuk a boldogságot!? Lev Tolsztoj: Boldog az, aki otthon boldog.

Jézus alig várja, hogy haza térjen, az Atyához. Imádságai-ban, Lélekben sosem távolodott el, de most testileg tért vissza.

Ez adja a mi feladatunkat is. Tegyük helyre az otthont! A szívünkkel érdemes kezdeni, hogy a Szentlélek temploma lehessen, hogy a jót örömmel tegyük. Aztán a legszűkebb családdal. Házastársammal, gyermekeimmel, szüleimmel, nagyszüleimmel. Ott lesz értelmes az életem, ahol otthon boldog vagyok benne! És ez lesz majd a forrásom!

Biró István

Gyereknep Paskó atyával

„Gyerekek a konyhában! A konyhában?! Isten őrizz, mondják sokan. Gyerekekkel főzni macerás, ezt senki sem tudná tagadni. Viszont ezen kívül csak előnyei vannak. Minden gyerek szívesebben eszi azt, amibe belekutyulhatott, és a főzés jóval több, mint csupán főzőcskézés, mert tanít, nevel, fegyelmez és csapattá, családdá kovácsol.” (Paskó Csaba)

Paskó Csaba, kelebiai plébánost egy kedves ismerősön keresztül ismertük meg. Gyereknep alkalmából szeretettük volna megajándékozni a gyerekeket. Mivel húsvétkor jelent meg gyerekszakácskönyve, így adta magát az ötlet: főzzünk együtt! Az időpont egyeztetés nem volt egyszerű, nemhiába, Csaba atya Szerbiában igazi kuriózumnak számít. Amellett, hogy pap, vezeti a kelebiai Márton Áron közösségi házat, főzős műsort vezet, karnagy.

„Akár séfként dolgozom, akár tanítok, vagy karmesterként állok a szimfonikus zenekar előtt, mindig próbálok a dolgok mélyére világítani. Van, hogy nem is beszélek istenes tartalmakról, csak főzök, tanítok, vezénylek. De akik körülöttem vannak, tudják, hogy azt is papként végzem. És ez talán elgondolkodtatja őket.”

Eleinte féltünk, hogy a fiúkat kevésbé fogja vonzani ez a lehetőség, de a szokásos fiús játékok, mint a csocsó, darts vagy a biliárd, elő sem kerültek a délután folyamán. Kisebkek és nagyobbak, gyerekek, szülők és nagyszülők lelkesen mértek a lisztet, keverték a muffin tésztát, szórták a sajtot a piz-

zára vagy éppen tekergették a vajdasági sós kínálóst...

Ahogy egy család életében, úgy a közösségnél is nagyon fontos a közös ételkészítés, a közös étkezés. A kezdeti nehézségek után szépen alakul az egyházközségünk élete. A templomi közös imádság után – mely ezen a délutánon sem szorult el a háttérbe – közösen fogyasztottuk el az elkészített ételt.

Az ilyen alkalmakon jobban megismerjük egymást, többet tudunk meg a másiktól.

„Nem az a feladatunk, hogy kiottassuk az embereket arról, hogyan kellene élni, hanem az, hogy közösségeket teremtsünk, és meghívjuk őket oda. Mert csak közösségben tudunk igazán személyessé válni egymás számára, a templomba járók tömegében nem” – Paskó atya

Köszönjük Csaba atyának, hogy meghívásunk elfogadásával megerősített minket ebben és igazi élményt ajándékozhattunk közösségünknek.

Biró-Káplár Mária

LITURGIKUS REND:

Pünkösöd Vasárnap

10:00h Elsőáldozás

Pünkösöd hétfő

7:30h Utrenye

8:30h Szent Liturgia

VASÁRNAPOKON

7.30h Reggeli Istentisztelet – Utrenye

8.30h Szent Liturgia

Nagyhét Taizében

Egyszerűség, irgalmasság, öröm.

Roger testvér (a Franciaországban lévő taizé-i szerzetesközösség alapítója) szavai jellemzik az ottani életet és ezt tapasztalhattam meg gyermekeimmel együtt húsvétra készülve a nagyhét napjaiban is.

Mint minden nap a **nagycsütörtök** is bibliai bevezetővel kezdődött. Egy kiemelt szentírási részhez kaptunk magyarázatot, kérdéseket, melyeket átgondolva, átbeszélgetve készülhettünk az esti szertartásra.

Ezek az alkalmakon a napi programra is felhívják a figyelmünket, így jelezték, hogy a **lábmosás szertartását** bárki átélheti, ha jelzi ennek igényét. A nap folyamán többször is szóba került:

vajon, hogyan oldják meg ezt a testvérek, hiszen közel 4000 személy volt azon a héten Taizében.

Egyszerűen és mégis lélekre mélyen hatóan.

Minden szerzetes testvér elindult „lábat mosni” egy szivaccsal, mellettük egy-egy önkéntes fiatal állt a vízzel teli tállal. Néhány érintést kaptunk a szivaccsal, de a róla való beszélgetésből kiderült, hogy

mindannyiunkat megérintett az a figyelmeség, hogy a testvérek az adott pillanatban a szemünkbe néztek és ránk mosolyogtak.

Nagypéntek eseményéből két dolgot emelek ki: délután 3 órakor megszólaltak a taizé-i harangok és három percre mindenki megállt a falu területén, bárhol is helyezkedett el. Ahogy a harangszó befejeződött hosszú másodpercekig nem indult el senki, hogy folytassa útját, amikor is az önkéntes fiatalok léptek először mozgásba.

A péntek esti imádság után minden héten van **kereszthódolat**, amikor hosszabb-rövidebb imádságos-énekes várakozás után eljutunk a lefektetett kereszthez, megérintjük, ráborulhatunk, majd továbbmegyünk. De ez a nagypénteki más. Talán a jellegzetes, megváltásról szóló énekszövegek miatt, vagy a több

órán át közöttünk lévő szerzetes testvérek miatt, vagy a türelmes, imádságos várakozás miatt, hiszen volt, aki hajnali három óraker jutott oda a kereszthez egy rövid időre.

A **nagyszombat** éjszakája a szabadban átvirrasztott, hideg éjszaka volt. A szokott időben este fél 9-kor kezdődött az esti ima. Majd a templomban maradt mindenki és közös énekléssel kezdődött a virrasztás. 11 órakor csendben, néhány gyertya és zseblámpa fényénél vonultunk ki a szabadba, a fiatalok sátorlakóhelyén túl a földekre, ahol egy nagyméretű Barátság-ikon volt már felállítva, nagy farakás és az idősebb szerzetes testvéreknek székek. Portugál cserkészek gyújtották meg a tüzet és tartották életben egész éjszaka. A hagyományos nagyszombati tűzszentelés után az ószövetségi

olvasmányokat olvasták fel, mind a hetet különböző nyelve-

ken. Itt már csökkent a négyezres tömeg, ki mennyire bírta a hideget, de hajnali 6 óráig voltak lelkes, kitartó fiatalok és felnőttek, amikor közösen visszavonultak a templomba és reggel fél 7-kor elkezdődött a **húsvéti szertartás**.

Halk zenére gyülekeztünk, majd több, mint 30 nyelven elhangzott a mondat: **Jézus él**, és ennek zárásaként trombitaszó kíséretében kezdtük énekelni: *Surrexit Dominus vere, alleluja, alleluja. Surrexit Christus hodie, alle-*

luja, alleluja. Számomra ez az élmény igazi feltámasztás volt. Mindig is tudtam, hogy nagyon hálás lehetek az Úristennek azért, hogy ezen az ünnepen ott lehettem Taizében, ezt a hálát fokozta, hogy a gyermekeimmel együtt. Ez a hála érzés és a feltámasztás éneke magasságokba emelte a lelkemet.

A két órás szertartás záró pillanataiban 37 nyelven mondták el (egy-egy fiatal): **Krisztus feltámadt!** Amire a több ezres tömegből ki-ki a saját nyelvén válaszolta: **Valóban feltámadt!**

Reiszné Surinás Piroska

Keresse honlapunkat: www.makoujvaros.hu

Munkás- agrár fiatalok tavaszi tábora Makón 2019. 05. 10.- 12.

A 2018/19-es tanévben a Munkás-Agrár Missziós Tavaszi Táborot Makón a Szent László

Király Plébánián rendeztük meg. A tábor szervezését több hitoktató-katekéta társammal együtt hajtottuk végre. A táborban több mint 20 fiatal vett részt az ország több pontjáról. Jöttek fiatalok Ásotthalomról, Szegedről, Hódmezővásárhelyről, Kecelről és természetesen Makóról is.

Összejövetelünk második napján, Makón egy nagy séta keretében mutattuk meg a távolabbról érkezőknek a város nevezetességeit és elsétáltunk a Maros partra, a lomkorona sétányra is. Ezen az estén a táborban közösen óriáspalacsintákat sütöttünk, amelyeknek elkészülésében mindenki kivette a

részét.

Idei táborunk azért is különleges volt, mert néhány olyan fiatal is eljött, akik már túl vannak a középiskolás éveken, már dolgoznak vagy egyetemre járnak, ők meséltek a fiatalabb társaiknak a munka világról, hogyan sikerült megállni a helyüket a mindennapokban. Mondták, hogy jó nekik egy kicsit megállni és kikapcsolódni, visszajönni a mi közösségünkbe.

Táboraink fontos és kiemelkedő részei a tábortüzek, amikor közösen énekelünk, játszunk és nagyokat beszélgetünk. Ebben a táborban rövidege miatt csak két tábortűzre jutott idő, de nagyon vidám és tartalmas időtöltés volt ez is.

Vasárnap reggel az összekapcsolás és takarítás után, Szentmihályon zártuk táborunkat az ottani hívekkel közösen.

Kiss József

EGYHÁZMEGYEI ZARÁNDOKLAT ÓFÖLDEÁKON 2019-BEN

Interjú Gyulay Endre vasmisés püspök atyával (6. rész)

Papszentelése 65 éves évfordulója alkalmával beszélgetek otthonában Gyulay Endre püspök atyával, aki két évet töltött Makón, a szervita kápolnában.

P.Z.: Ha a világegyházra vagy akár a magyar egyházra tekintünk, hogy látja, merre tart ma az egyház?

Gy.E.: Erre nem tudok válaszolni. Mi az, hogy merre? Egy dolog van, hogy vagy Jézus felé, vagy Jézus ellen. Ahogy a Szentatya mondogatja, hogy a bent ülő egyház megpenészedik, ki kell menni az emberek közé, pasztorálni kell, világiakat kell küldeni. Tehát a dinamizmusa meg kell, hogy legyen. Ha ez nincs meg, akkor természetes, hogy kopik és lejjebb megy. Ehhez nemcsak papok kellene, mert az kevés, nem csak szerzetesek kellene, akik imádságukkal a kegyelmi hátvédet megadják (karmeliták, stb.), hanem olyan ütőképes apostolság kell, amilyen volt az első tizenketű.

P.Z.: Ha így kérdezem, hogy mire van ma a legnagyobb szüksége az egyháznak, akkor ez együttal egy válasz is? Tehát ütőképes világi apostolok, illetve nyilván ütőképes papok.

Gy.E.: Én azt hiszem, hogyha így teszi fel a kérdést, akkor helyes Isten-képre. Mert az Isten addig jó, míg bedobom az imádságot és kijön a csokoládé, vagy egészen bálványistenné formálódik már lassan egyik-másiknak a fejében. Tehát valahol a Végtelent, a Teremtőt, a Megváltót nem az agyában, hanem a szívében kell hordozni és akkor nincs baj. Míg oda nem ültetik be, addig nem lehet többet várni. Az ateisták nem az igazi Isten ellen vannak, hanem az ő hamis isten-képük ellen. Az az isten nekem sem kell, de az, amely a kinyilatkoztatásban ott van, az, amit Jézus születésétől kezdve bemutat a maga szegénységével, munkájával, egyebeivel, ezt az ember, ha komolyan veszi, akkor nem tud nem keresztény lenni. Ezt valahol fel kell tálni, oda kell adni, mégpedig úgy, mint ahogyan odatálok valamit és azt mondják, ez bűdös, tehát úgy kell odatenni elébe, hogy kedve legyen hozzányúlni és megemészteni.

P.Z.: Vasmiséjének zárómondatai szerint ameddig a lába viszi, addig hirdeti az evangéliumot.

Gy.E.: Nagyon rosszul visz a lábam.

P.Z.: De ma ez hogyan megy? Mit csinál konkrétan a mindennapokban, hogyan hirdeti?

Gy.E.: Három misém van minden héten a Dómban. Hétfő este gyóntatok fél 6-tól 6-ig, akkor misézem, és tanítási időben 7 órakor van egy Biblia-köröm. Pénteken reggel misézem szintén a Dómban, este fél 6-tól gyóntatok, amíg vannak. Vasárnap a fél 12-es misét mondom, ha itthon vagyok. Ha lehet, a búcsúkat, egyebeket úgy próbálom beosztani, hogy vissza tudjak érni, de ha nem, akkor megvannak nélkülem. Csütörtökön misézem a szociális otthonban, egyébként mind a hétköznapi, mind a szociális otthoni misében minden alkalommal röviden, de beszélek. Azon kívül vannak, akik gyónásra visszajárnak, lelkiezetést kíván egy-kettő, különféle ilyen „műhelyeim” vannak. Ha nagyon fölmérgesítenek, akkor írok egy cikket, de most már mind kevesebb lesz. Egyik utolsó cikkem nem jelent meg az újságban, a másik is elfektetve van. Tehát nem biztos, hogy ez fontos. Régebben elég sokat írtam. Körülbelül ez van. Néha szoktam imádkozni. Amikor nem kint misézem – hála Istennek itt, a kápolnában van rá lehetőségem mint püspöknek –, itthon misézem. És élek.

P.Z.: Sok helyre hívják.

Gy.E.: Nem merném a sokat mondani, régebben sokkal több volt, akkor még triduumokat tartottam nagybőjtben, adventben, egyébben. Mostanában erről már leszoktak. Vannak fiatalabbak, okosabbak, jobban tudják csinálni.

P.Z.: Tehát nem sok ráérő ideje van, de ha mégis akad, akkor mit csinál szabad idejében?

Gy.E.: Készülök arra, ami jöendő. Többnyire próbálok naprakész lenni a világi életben, egy-egy tv-híradóval, egy-két újsággal, de nem politikai újsággal. Így élek.

P.Z.: Milyen könyvet olvas?

Gy.E.: Most éppen Jakubinyi Györgynek Máté evangéliumát, mert az kerül sorra hétfő esténként a Biblia-körben.

P.Z.: Utolsó kérdés: Mit üzen a makóiaknak?

Gy.E.: Szeressék Jézus Krisztust!

(Szeged, 2018. szeptember 12.)

Zoltán atya

Április 25-én, csütörtökön Veronika nővér várta a Szent Mónika közösség tagjait a plébánián.

Az Irgalmasság vasárnapjára kilenceddel készültünk.

Április 28-án, vasárnap volt az Isteni Irgalmasság vasárnapja, mely Újvároson a plébánia kápolna ünnepe. A szentmisét Olasz Attila, földéaki plébános atya mutatta be.

Május 5-én, vasárnap a 9 órai szentmise keretében köszöntöttük az édesanyákat.

Május 9-én közös, iskolai szentmise volt a Maros-parton a Boldogasszony Iskolanővérek rendalapítójának ünnepén.

Május hónapban a szentmisék után a lorettö-i litániát imádkoztuk. Május 10-én ismét taizéi imaóra hívtunk mindenkit az egész napos szentségimádás alkalmából.

Jó pásztor vasárnapján egy nigériai származású kispap volt a vendégünk.

Május 18-án egy szuper délutánt töltöttünk a GYEP-es gyerekekkel együtt, volt mozgás, ügyesség, cukorka-keresés, akadálypálya, pizza, vidámság, jókedv és sok-sok szeretet és a végén meglepi!

Május 25-én, szombaton került sor az óföldéaki egyházmegyei zarándoklatra. A gyalogos menet reggel fél 7-kor indult templomunkból.

Május 16-án, vasárnap 9 órakor volt a bérnálósi szentmise. 14 makói fiatal jelentkezett, ebből 8 bérnálkozott, továbbá 2 felnőtt, valamint 3-3 fiatal Földéakról ill. Marosleléről. Imádkozzunk értük!

Május 26-án tartottuk templomunkban az elsőáldozást. 20 diák vette magához először az Oltári szentséget.

Május 28-án, kedden, 17 órától a Bartók Iskola gitár tanszakának hangversenyére került sor a templomban.

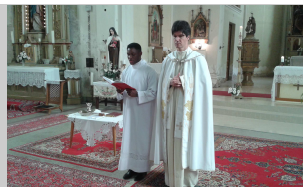
Ferenc pápa csíksomlyói látogatására előtalálkozóval készültünk, zarándoklatunkat 30-án, csütörtök reggel 7 órakor szentmisével kezdtük.

Június 2-án, Urunk mennybemenetele ünnepén a Hit és fény lelkeség Tiszavirág közösségének nyári tábora számára perselyeztünk. Első pénteken szokott módon látogattuk az idős, beteg testvéreinket.

A pünkösdi kapu díszítéséhez szeretettel fogadtunk virágadományokat. Köszönet érte! A pünkösdi vasárnapi szentmisén közreműködött a Városi Vegyes Kar. A mise után szeretetvendégség volt.

Június 13-14-15-én fogyatékkal élő fiatalok csoportja érkezik az Egyházi Iskolába. A szervezők segítséget kérnek a testvérektől: élelmiszer adományt és önkéntes munkát az ételek elkészítéséhez. Kinga és Hedvig nővéreket lehet keresni ezzel kapcsolatban.

Június 16-án, vasárnap 11 órától tartjuk a bogárzói templom Szent Antal búcsúját.

JÓ PÁSZTOR VASÁRNAPJÁN

ZRÍNYI ÓVODÁSOK A SZENT SÍRNÁL

GYEP-DÉLUTÁN

BÉRÁLDKOZÓK 2019-BEN

Kereszteltek 2019. Húsvét óta: Kéri Dorka Luca, Varga Ákos, Fazekas Léda, Juhász Regina, Takács Luca, Ratkai Viola, Butkai Milán, Faludi Franciska, Gera Emília Szonja, Fekete Dávid, Mádi Gréta Brigitta, Móna Szofia, Tokovics Tamara, Szőke Emma, Zsótér Noel Olivér, Bökönyi Brendon Tamás

Elsőáldozók 2019-ben: Bakos Dóra, Dohar Ármin, Fazekas Léda, Föedl Hédi, Horváth Hanna, Juhász Regina, Kallós Dávid, Modok Csaba, Ratkay Viola, Szabó Dávid, Takács Luca, Törtey Tibor, Brútyó Eszter Sára, Gönczi Botond, Szabó Gergő, Földvári Bernadett Viola, Farkas Katrin, Zsótér Dorka Laura, Szabó Csilla, Szabó Alex

Bérnálószók 2019-ben: Barna Petra, Bencze Zsolt, Bozsó Zoltán, Forgács Gábor, Föedl Ferdinánd, Gabnai Virág, Gyenge Dorina, Nagy Csanád, Skultéti Alíz, Vadlövő Katalin, Vajnai Kincső, Zsiga Lilla, Farkasné Veszelyovszki Gyöngyi, Mészáros Judit, Pernekiné Kocsis Emese, Szabóki Melinda

Elhunytak 2019. Húsvét óta: Kozák Mihályné Langó Margit, Vitéz Tari József László, Körösi Imréné Rác Ilona, Gyenge János, Adorjáni Endre

1. A cigány jön ki az uraság erdejéből egy vaddisznóval a vállán. Megállítja a csendőr:

- Te cigány! Mi van a válladon?

- Egy falevél!

- Nem azon, a másikon!

- Dik! Egy vaddisznó!

2. Mivel fűtenek nyáron? - Nyárfával.

3. - Hogyan kell kákán csomót keresni?

- ???

- Mindig kétszer annyiért adod el, mint amennyiért vetted!

4. Székely bácsika rohan a vonat után, végül csak elkésik, a vonat akkor gördül ki a peronról, mikor odaér. Erre a bácsi:

- Eredj csak, eredj, a jegy úgyis nálam van!

Felelős kiadó:

Pálfai Zoltán plébános

Szerkesztés és tördelés:

Szűcs Tamás

Fotó: Gilicze Tamás, Dobó

Dolli, Szűcs Tamás

A szerkesztőség címe:

Szent István Király

Plébánia

6900 Makó,

Szt. István tér 22/a

www.makobelvaros.hu

plebania.makobelvaros

@gmail.com

Tel.: 06-20/464-2637